

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278515824/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Hvad han vilde hende? Avisen, han havde jo gemt den, for at hun ikke skulde læse den, ikke se det -- hans Nederlag. Ja, Nederlag -- derfor gemte han den, og derfor søgte han til hende, af Skam, for at trøstes.

Å -- men nu måtte det vel blive bedre, nu hans Plan til sidste Stykke var rykket ham af Hænderne, nu den voxede derovre, Dag for Dag, Time for Time, under andre stærkere, tvivløse Hænder, nu måtte han vel vågne af det sidste Års dumpe Rugen, se hende og sig selv, at det var ham og ikke hende, der havde svigtet, og se Øen hun talte om -- og gamle Clemens Bek, nu han nådigt var blevet forløst fra det Føster, han ikke mægtede at føde.

Han åbnede Døren med et Ryk og trådte ud på Trappestenen.

Den kolde Luft slog ham i Møde, og han knappede Frakken om sig -- Havet gled og gled fra Horizonten og ind mod Havnen dernede, ind mod dens grå Moler, der som Øens Arme rakte sig afværgende mod dets ustandselige Kommen.

Solen var gået bagom Skyerne. Ikke en Sejler, ikke en Røg var at øjne. Bådene nede i Havnen krøb sammen, med spinkle Master. Ingen Mennesker færdedes foran Købmandshusets stengrø Længe og de lukkede Oplagsskure. Høstfisket var omme. Blot for to Uger siden havde det vrinlet med fremmede Skibe, fra Sjælland, fra Jylland fra Sverrig, med Fiskeopkøbere og Exportører. Motorerne havde hamret hele Dagen igennem, og Sildebådene stået ud og ind af Havnen. Nu var der tomt og stille -- tomt og stille som Årene rundt, på de to Sildemåneder nær. Et Par Måger kresede ude over Vagtskurene og Fyrets Glaskalot.

Erik Lange vendte sig, med Hænderne i Lommen og så mod Nordvest. De vældige, dunkle Banker stod ud under den grå Skyhimmel, nøgne og foriadede. Mærket for Fiskeridistriktet tegnede sig som en bitte lille Rist.

Ja, nu kom Vinteren over Øen.

Ikke et levende Væsen at øjne eller høre, undtagen de svingende og glidende Måger.

Han gik hen forbi Trappen, den stejle Trætrappe, der med hundrede Trin førte fra Højden her ned til